

Nappali beszélgetések

Szent Antal szobra

Történt pedig egy latyakos délután, hogy Matildkához szokásos keddi mosás-szárításra érkezett dr. Tóth Gézőné, született Neumann Gizike. Ügyvédné lévén korábban megengedhette magának, hogy minden héten fodrászatban mosassa-rakassa a haját, és rendezetten végigvonuljon a Platán soron, aztán az Arany János utcában, míg végül egy mellékutcába lefordulva egy csinos kapualjban eltűnjön. Megözevegyülve fia fizette ezt a műveletet, hiszen anyuka erre otthon nem képes, megjár neki akkor is, ha nyugdíjából erre már aligha telne. Az efféle asszonyágok mindig tudják a módját, hogyan ériék el azt, ami, úgy vélik, megjár nekik.

Az üzlet előtt hosszan topogott, hogy minél kevesebb piszkot vigyen be a cipőjével, ez mégiscsak így illik.

- Micsoda idő van, Matildkám! Az ember attól fél, hogy elesik, kezét-lábát törí.
- Jó napot, Gizikém! A szokásos? Akkor ülhet is ide, mosom a haját. Szóljon, ha hideg vagy forró a víz. Ígérte a vőm, hogy megcsinálja, de csak nem ér ide. Hát hallotta, mi történt az utcában a Hitetlen Pírirel?
- Azt mondják, kórházba került. Mi baja lett szegénynek?
- Összevissza törte magát!
- Hát borzalmas!
- Azt suspitolják, biztos a Szent Antal volt!
- Szent Antal? Ráesett a szobor? Nem is jár templomba!
- Hát ez az! Tetszik tudni, miért nem jár templomba?
- Nem mindenki hívó ember, nem lehet azt elvárni, meg lehet, hogy református vagy evangélikus, mit tudni azt.
- Nemnem! Nemúgyvanaz!
- Kicsit forró ez a víz, igazítson rajta, Matildkám!
- Így jó?
- Igen.
- Szóval az a szóbeszéd járja, hogy egyszer összetörte a Szent Antal szobrát a Hitetlen Piri!
- Miért tett volna ilyet?
- Üljön a középső székbe, mindjárt elmesélem, közben becsavarom a haját!
- Naszóval: a Hitetlen Piri azért nem járt templomba, mert az anyja, a Bözske a háború után misét mondatott az idősebb fiáért, a Tóniért, aki ottmaradt a fronton, de szegények voltak, mint a templom egere, a Piri lába is majdnem megfagyott, nem volt rendes ruhája, az anyja, a Bözske mégis a papoknak hordta a pénzt, amijük volt, ezért aztán haragudott a Piri, miért nem nekik vett ruhát az anyjuk, miért a papokhoz kellett futkosni. A Pletykás Mari szerint a Bözske jőben volt valamelyik kispappal, akit hamar el is helyeztek máshova. Aztán később, ha akart volna, sem mehetett volna a Piri a templomba, mert az ura katonatiszt volt. Aztán született egy bumburnyák fia, az anyja kérésére az is a Tóni nevet kapta. Na, ez a Tónika nagy dumás egy gyerek volt, szédítette a nőket, gyereket csinált jobbra-balra, szegény anyja meg szégyenkezhetett a fia miatt. Egyszer elment a templomba, felajánlást tett a Szent Antal szobornál, hogy 10 misét mondat, ha a fia megjavul, de aztán nyitva volt az ablak, berapult egy bögöly, összevissza csipdeste, míg az Üdvözlégyet mondta, aztán úgy elkapta a harci ideg, hogy fogta az imakönyvet, megvárta, amíg a vérszívó leszállt, aztán aztakurvanénikédet, akkorát csapott a gipszszoborra, hogy az leesett az emelvényről, puff, összetört, s elgurult a Szent Antal feje. A nagy csöröm-

pölésre meg kijött a sekrestyés, s ott találta a Pirit a földön térdelve, ahogy a kezében tartotta a szobor fejét! Neszenekedtőni!! Maradt a Piri hitetlen, mert az egyik féltékeny katonatiszt férj meg lepuffantotta a fiát. Nem is volt semmiféle mise! Na, szegény Piri, most meg összetörte magát, lehet, hogy a Szent Antal bosszúja volt! Kitudja!

- Hát ezt én nem is hallottam.
- Menjen a búra alá 20 percre, kész is vagyok!

Dr. Tóth Gézáné, született Neumann Gizike hazafele azon gondolkodott, hogy bizony ő is annak idején mi mindent nem ígért Szent Antalnak, s vajon miféle bosszút áll majd rajt, mert amint megtörténtek a kívánt dolgok, sosem törlesztett a szentnek.

Ilyen hálátlan az ember, és gyakran ilyen irgalmasak az égi hatalmasságok!

Bugyili bácsi

Egyik levélhullató késő őszi napon Matildkához egy divatosan öltözött, pattanásos tinédzser battyogott be lógó orral.

- Azt hittem, már nem is jössz, mi van veled, Nándikám? Mért vagy ilyen zaklatott?
- Afaszomkivanezzelakibaszottiskolával.
- Na, ülj csak ide, levágom a hajadat, aztán elmeséled közben, mi volt ma.
- Agyonvág apám, ha meglátja az ellenőrzőmet, kaptam egy igazgatót.
- Mit csináltál? Megvertél valakit?
- Én? Hát nézzen rám! Úgy nézek én ki?
- De akkor mibe keveredtél?

- Az a hülye tanár az oka, odajön a suliba csípőnadrágba, tudja, amelyik csak épp a bugyi fölött ér, aztán leejtette az órán a füzetét, szanaszét hullott belőle minden, lehajol, hát persze, hogy kilóg a tangája, olyan piros csipkés, veszem a mobilomat, aztán nyomok egy képet, ezt nem lehetett kihagyni, már rakom is ki a fészre. Adja magát, nem? Csak az a debil padszomszédom, a Máté beköpött az ofónél. Na, volt cirkusz, mert az meg elkezdett pampogni, hogy személyiségi jogok, blabla. Elcipelte a dirihez, kaptam egy igazgatót. De akkor mért így jön tanítani? Agyonver apám, haza se megyek.

- Dehogyan, ilyen eszedbe se jusson! Majd megbékél. Na, erről nekem is van egy sztorim. Régen az iparban, ahova jártam, tanított a Zoli bácsi. A felesége egy nagyvalagú néember volt, itt laktak a régi négyemeleteseknél az elsők. Az asszonyosság kimosta a ruháit, aztán kiakasztotta az erkélyre száradni, köztük a jó nagy atombugyogóit. Ment haza az iskolából a Zoli bácsi, látta a vitorlákat, ahogy lengedeztek a szélben. A nyitott ablaknál meg jó hangosan hallani lehetett, ahogy kérdezte mindig a feleségét: na, kié ez az aranyos kis bugyili? Aztán mást is lehetett hallani utána. A gyerekeknek meg kedvenc szórakozása lett, hogy kifigyelték a Bugyili bácsit, mikor megy haza, aztán az erkély alatt hallgatóztak. Na, az egyikük, a ragyásképű Zsiga egyszer leszüretelte a kiakasztott bugyogót, belegyömöszölte a táskájába, hazavitte, mint egy zsákmányt. Otthon aztán az apja rajtakapta, számon kérte, honnan van a fehérnemű. Addig verte, míg be nem vallotta, kié. Na, akkor elövetette az ellenőrzőjét, aztán beleírta: Tisztelt Tanár Úr! Fiam eltulajdonította a felesége bugyiliját. Kérem, írja alá, ha bocsánatot kért, és visszaadta. Nyugodtan adjon neki egy frászt! Tőlem már megkaptam a magáét! Tisztelettel idősebb Tóth Zsigmond. Szegény Bugyili Zoli bácsi tavaly halt meg. A ragyásképű Zsiga meg rendőr lett. Már senki nem emlékszik arra a pofonra, amit a bugyiliért kapott. Túléled te is!

- Afaszomatseérdekli, akkor agyonvág, azt kész, leszarom, de azért köszönöm, mennyivel tartozom?
- A szokásos lesz, Nándikám!

Fizetett, aztán lassan összeszedte cókókját a pattanásos tinédzser, és amíg a kilincset nyikorgatta, Matildka arra gondolt, hogy akármilyen gyors tempóban változik a világ, az embernek mégiscsak két füle-szeme-keze-lába nő, a lényeg mindig ugyanaz marad, legfeljebb a bugyogók mérete lesz egyre kisebb.